

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sapientissima Dei Mvndvm Regentis Gvbernatio; Ex qua
pendent, quæ vulgò in Casv, Fortvna, Fato, Esse Pvtantvr**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 5. Fortunæ humanæ debilia fundame[n]ta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52314](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-52314)

bilatione fructum bonum: felicitas autem corrumpt animum peruersa securitate, & dat locum diabolo tentatori. Sed hanc caussam, secundò iam loco, attigimus. Ad quam etiam pertinet, quod homines, ut ærumnis molliuntur; ita prosperitate fiant duriores. Vnde, quem in hac quæstione iudicem ele-

S. Au-
gust. in
Psalm. 124.

gimus, idē Augustinus iubet nos, non inten-
dere, in homines, qui prosperantur in hoc seculō
felicitate falsa atq; ventosa & prorsus seducto-
ria: ubi nihil aliud nutriunt, nisi superbiam, &
cor eorum congelascit aduersus Deum, & fit
durum aduersus imbre gratiæ ipsius, ne fru-
ctum ferat. Præsumentes enim, omnia sibi ab-
undare, quæ videntur huic vita necessaria, &
ultra quam necessaria. Et cum sint homines,
per iniquitatem, inferiores omnibus hominibus;
per superbiam, superiores se putant omnibus ho-
minibus. Atq; utinam, vel sicut alios homines
se esse deputarent.

§. V.

Fortuna humanae debilia fundamenta.

Quidnam igitur est felicitas illa seducto-
ria?, quid *Fortuna* tam bella, quæ, apud
mortales, adeò multūm valet, ut dicta sit
omnipotens? In primis copia diuitiarum: de-
inde magnitudo honoris; potentia; nomen
illu-

Illustre & clarum; corporis robusta valetudo; & quidquid optant humana vota. Quod ad diuitias attinet, finixerunt sanè Xenophon Atheniensis, & Callistonicus Thebanus *Fortuna* simulachrum Plutum infantem gremio gestantis. Atqui Plutum *Fortuna* pluribus ostentat, quam donat: alliciendo fascinat, non locupletat. Hinc *Fortuna*, apud Romanos, *Viscata* dicta, quod homines eminus captet; & adeò quidem, ut *Fortuna* aureæ effigies in cubiculis Principum olim poni solet, quæ ijsdem morientibus, in successorum manus traderetur. Sic enim de Antonino Pio moriente Iulius Capitonus scribit: *Tertia, die cum se granari videbat, M. Antonino Rempub. & filiam, praesentibus Praefectis, commendauit, Fortunamq; auream, quæ in Principum cubiculo poni solebat, transferri ad eum insit.* Et de Seuero Spartanus: *Fortunam regiam, quæ comitari Principe, & in cubiculis poni solebat, geminare statuerat, ut sacratissimum simulachrum utriq; relinqueret filiorum: sed cum videret, se perungeri, sub horam mortis dixisse fertur, ut alternis, apud filios Imperatores, in cubiculis poneatur.* Igitur seruabatur, *fortuna aurea*, in Imperatorum cubiculis, quasi regni fatum;

Pausan.
in Boeotia.

quasi

quasi Palladium quoddam, quasi Dea felicitatis: sed Dea inconstans, vaga, leuis.

§. VI.

Fortunæ inconstans cæcitas, & cæca in constantia.

Itaq;, sicut illa in cælo est æterna, ita hæc diaria est felicitas, & trallaticia; que in statua sua, aurea, reipsa vitrea est, cū splendet, frangitur. Quod testantur complures.

Tacitus Tacitus ait: *Nihil rerum mortalium tam instabile & fluxum est, quam potentia non suavixi.* adeò, vt *Fortunam citius reperias, quam retineas.* Adstipulatur Philo his verbis: *Nihil est, quod mortales tanto affectu desiderant, reipsa nihil: sed umbra, aut aura, antequam subsistat, prætercurrent.* Accedit, & recedit,

Phil. *Enripiis, & astibus maris similis.* Subscribit & **quod** Dio, quo teste, Seianus luculentum *Fortuna* ludibrium, *Fortunam* Serui Tullij, quā domi superstitionē habitam libationibus & sacrificijs colebat, repente vidit se auertentem, expertus postea, quod in imagine vidit

Senec. prius. Sed antè omnes, graphicè Seneca, *Omnia, inquit, ista, quæ vos tumidos, & supra humanæ elatos obliuisci cogunt nostræ fragilitatis, quæ ferreis claustris armati: quæ ex alieno sanguine raptæ vestra defenditis: propter quæ clas-*

lib. 6. de

Benefici-

is,